

Kris Tavernier

Het overbrengen van de ark van God naar Jeruzalem

1 Kronieken 13-16

Terwijl Saul geen belangstelling had voor de ark van God, had David wel oog voor de ark. Hij verlangde ernaar de ark zo snel mogelijk naar Jeruzalem over te brengen (vgl. Ps. 132:1-9). Het boek 1 Kronieken tekent het op als de eerste regeringsdaad van David, nadat hij koning was geworden over heel Israël en zich in Jeruzalem had gevestigd. David wist immers dat God tussen de cherubs troonde, en daarom wilde hij de ark in Jeruzalem hebben (1 Kron. 13:6). Hij zocht de aanwezigheid van God. Het waren godvrezende en goede bedoelingen die David had. Ook betrok hij het hele volk bij dit gebeuren, het moest een groot volksfeest worden tot eer van God. En toch ging het helemaal mis.

David was weliswaar niet ontrouw aan God, maar toen hij de ark naar Jeruzalem vervoerde deed hij dit niet volgens Gods Woord. God had immers duidelijke instructies gegeven hoe de ark vervoerd moest worden (Ex. 25:13-15; Num. 4:1-15). Er stond ook een ernstige waarschuwing aan het einde van dit gedeelte: 'maar zij mogen dat heilige niet aanraken, opdat zij niet sterven' (Num. 4:15). Dit is helaas wat er tijdens het vervoer van de ark gebeurde met Uzza, die de nieuwe wagen leidde (1 Kron. 13:9-11). Hij handelde met de beste bedoelingen, maar niet in overeenstemming met Gods Woord. Ook David handelde met de beste bedoelingen. Hij had een oprecht verlangen en hij gebruikte de beste middelen. Hij had ook een heilig respect voor de ark, wat blijkt uit de nieuwe wagen die hij ervoor

had beschikbaar gesteld (1 Kron. 13:7). Een reeds gebruikte wagen leek hem niet waardig te zijn. Het ontbrak David niet aan ijver en toewijding.

Maar hij maakte toch een grote fout. Hij had niet eerst Gods Woord geraadpleegd. David heeft zelf begrepen dat dit de fout was die hij had gemaakt: 'omdat wij Hem niet hadden geraadpleegd overeenkomstig de bepaling' (1 Kron. 15:13). Het is frappant dat de kroniekschrijver tussen de twee pogingen om de ark over te brengen naar Jeruzalem, de strijd tegen de Filistijnen vermeldt (1 Kron. 14:8-17), hoewel die volgens 2 Samuël 5 al eerder plaatsvond. Daarbij leerde David God te raadplegen alvorens zelf iets te ondernemen (1 Kron. 14:9, 14). Toen hij voor de tweede keer het plan opvatte de ark naar Jeruzalem te brengen, drie maanden later (1 Kron. 13:14), had hij wel uitgezocht hoe het moest gebeuren (1 Kron. 15:2, 15). Vervolgens raadpleegde hij ook Gods instructies bij het organiseren van de eredienst (1 Kron. 16:37, 40). David had de les goed begrepen.

De eerste keer dat David de ark wilde overbrengen naar Jeruzalem, handelde hij niet in ongehoorzaamheid. Het gebeurde echter in onbedachtzaamheid. Maar hij had wel kunnen weten dat er door God instructies waren gegeven hoe het diende te gebeuren. Waar het hem ten diepste aan ontbrak, was het nodige ontzag voor God. Dat was de kern van wat er fout ging bij David. Na het incident met de ark en de dood van Uzza lezen we immers: 'David was op die dag bevreesd voor God' (1 Kron. 13:12). David kende God toen al op meerdere manieren: als de God die voor hem zorgde, als de God die trouw was aan Zijn beloften, als de God Die hem beschermdde. Maar tot op dit moment was er geen situatie of incident in Davids leven, waaruit zijn ontzag voor God zo duidelijk blijkt. Door het voorval met de ark kreeg David de nodige vrees voor God, een heilig ontzag. De eerste keer ging David oneerbiedig om met de ark, want hij had Gods Woord niet geraadpleegd. Als hij de nodige eerbied voor God had gehad, zou hij niet aan de onderneming zijn begonnen zonder eerst te onderzoeken of er instructies waren voor het vervoer van de ark. Dat hij Gods Woord niet eerst raadpleegde, bewees dat hij onvoldoende ontzag had voor God.

Ook wij hebben vaak ijver, de beste bedoelingen en een oprecht verlangen, maar hebben we ook genoeg ontzag voor God? Ontzag voor Hem blijkt doordat wij in Zijn Woord naspeuren wat Zijn gedachten zijn. Onze gedachten mogen nog zo goed zijn, als wij ontzag hebben voor God zullen wij eerst *Zijn* gedachten en instructies zoeken. Dan zullen wij Zijn Woord raadplegen om te zien wat Hij te zeggen heeft en niet handelen naar eigen goeddunken. Het is goed dat wij met elkaar overleggen, zoals David ook overlegde met de oversten en de aanzienlijken (1 Kron. 13:1). Maar het is nog belangrijker om samen Gods Woord te onderzoeken en Zijn gedachten te leren kennen. God heeft Zijn wil geopenbaard in Zijn Woord. Als wij

dat onderzoeken, tonen wij daarmee eerbied te hebben voor Hem. We kennen God vast op vele manieren, maar kennen we Hem ook als Degene voor Wie wij ontzag horen te hebben?

De tweede poging van David om de ark over te brengen naar Jeruzalem werd wel een succes (1 Kron. 15-16). Hij was niet ontmoedigd geraakt door de eerste mislukte poging. De tweede keer deed hij alles zoals het in de wet was voorgeschreven. We zouden misschien denken dat hij nu 'wettisch' was geworden en zich zo pas veilig voelde. Dat bleek echter niet het geval te zijn. Hij voerde op hetzelfde moment zelfs een geheel nieuw element in de eredienst in. Hij stelde namelijk de zang in (1 Kron. 15:16; 16:4-7; 6:31-32). Nadat David had geleerd God te gehoorzamen op het punt van de eredienst, ontstond er ruimte voor creativiteit en eigen inbreng. Let wel, het was geen ongebreidelde creativiteit, waarbij alles kan en mag. De creativiteit die David aan de dag legde, was in overeenstemming met het karakter van God. God houdt van vreugde, maar niet alle plezier beantwoordt aan het karakter van God. God houdt van muziek, maar niet alle muziek beantwoordt aan het karakter van God. God houdt van kunst, maar niet alle kunst is in overeenstemming met het karakter van God. En zo kun je nog even doorgaan. Waar het op neerkomt, is dat er ruimte bij God is voor creativiteit in de geloofsbeleving en de eredienst, als het maar getoetst wordt aan het Woord en het karakter van God, met het nodige ontzag voor Hem.
